

A5 boven rode lijn na stunt in Wageningen

Eric Roosendaal

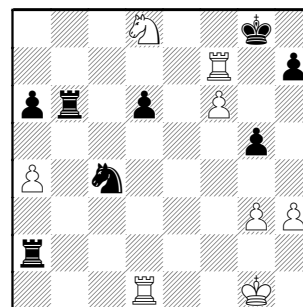
Dat Amstelveen 5 een zwaar seizoen tegemoet zou gaan was al in september duidelijk. Tiende op rating, op gepaste afstand van nummer 9. Van die nummer 9 werd vervolgens verloren, maar een overwinning in Apeldoorn sterkte het zelfvertrouwen. Toch, de voortekenen waren niet al te best in de zesde ronde. Henk Boot en Tjibaria met vakantie, Ridens Bolhuis als invaller bij het derde. Als vervangers waren Jan van Rossum en Wouter Simonis bereid de tocht naar Wageningen te ondernemen, en te elfder ure maakte Bram ter Schegget het team nog juist compleet.

Wageningen 2 is een solide ploeg, maar geen wondersteam. Redelijk wat sterker dan wij, maar hun eerste bord viel in bij het eerste team, en bord drie zat in de USA. Dat scheelde. Florian Jacobs kreeg al snel een zetherhaling op het eerste bord – dat zat ook niet tegen. Toch bleken hun staartborden nog te sterk voor onze invallers. Jan van Rossum trok ten aanval, investeerde een stuk, later zelfs een toren, maar kon geen mat forceren. Wouter Simonis raakte ergens vlak na de opening een pion kwijt, en kon daarna geen tegenkansen meer creëren. Toen Jasper Boonstra een toren tegen twee stukken achter raakte leek het eventjes echt mis te gaan – maar Jasper had wat tegenkansen en de tegenstander vertrouwde de stand en zichzelf niet en gaf remise. Goed, 3-1 achter, maar er waren kansen.

Want Harold de Boer had een pion gewonnen, Jan-Bernard was bezig een lek te zoeken in de koningsstelling van de tegenstander en Eric speelde zijn tegenstander aanvankelijk zoek in het middenspel. In gewonnen stand werd echter een smerig trucje overzien en prompt kantelde de partij. In vliegende tijdnood miste wit zomaar een matdreiging met stukwinst, dit bleef er over na de paniek:

Jef Verwoert – Eric Roosendaal

(zie diagram volgende kolom) Wit heeft zojuist **41.f6** gespeeld, met nog slechts seconden op de klok. Ik had het beter bijgehouden en ging er hier eens rus-

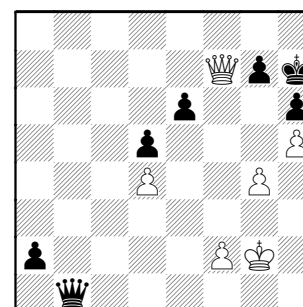

tig voor zitten. De stelling zit vol listen en lagen. 41. .. Tbb2 ligt voor de hand, maar verliest wegens 42.Tg7+ Kf8 43.Pe6+ met een elegant mat.

Wat speelt u dus, d5 of Pe5? De idiote variant 41. .. d5 42.Te1 Pe5 (die is onkwetsbaar wegens mat) 43.Kh1 (die toren op f7 is ook al onkwetsbaar wegens mat) beviel me niet erg. Daarom **41. .. Pe5**. Wit ging nu 40 minuten in trance, vroeg aan zijn teamleider of hij remise mocht aanbieden (nee dus) en kwam uiteindelijk met **42.Te1**. Zo te zien levert 42.Tg7+ Kh8 43.Pf7+ Pxf7 44.Txf7 Kg8 45.Tg7+ Kh8 46.Tc1 Tb8 ook niet meer op. [Maar 46.Te1 Tb8 47.Tge7! wint; daarom moet 45. .. Kf8, wat echter wel na 46.Tc1 Tb8 de pion op h7 kost – red.] Wit heeft geen tijd voor Tcc7 omdat hij dan zelf mat gaat. Alle zwarte winstpogingen zijn nu waarschijnlijk verliezend, en dus werd het na **42. .. Pf3+ 44.Kf1 Ph2+** alsnog remise.

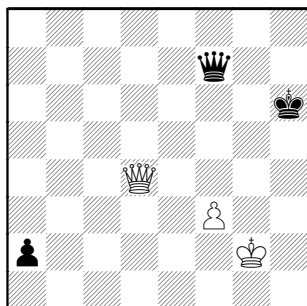
Een halve gewonnen, of een halve verloren? Allebei eigenlijk. Maar elders werd gelukkig wel gescoord. Jan-Bernard was in tijdnood dwars door de zwarte stand gebulldoerd, en Harold leek voor de gelijkmaker te gaan zorgen:

Robin van Leerdam – Harold de Boer

Wat kan wit nog verzinnen tegen damehalen? Niets meer, zou je denken. Wit probeert het enige wat

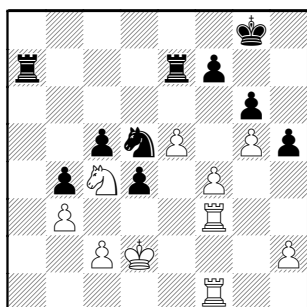
hij nog heeft: **47.g5 hxc5 48.h6** Nu is Kxh6 on-aantrekkelijk wegens Dxe6+ en schaakjes over de h-lijn. Harold doet het beter. **48. .. De4+ 49.f3 Dxd4??** Maar zo niet. Na 49. ... De2+ blijft e6 gedekt. 50.Kg3 Kxh6 en wit kan opgeven. Nu echter ... **50.hxc7 Dxc7 51.Dh5+**. En wit heeft akelig veel schaakjes. Eeuwig? Het lijkt er op.

We zijn inmiddels 20 schaakjes verder. Zwart heeft zich genoodzaakt gezien al z'n pionnen te offeren in een poging aan het schaak te ontsnappen. Wit hoeft hier nu voor het eerst geen schaak te geven – veld a1 is immers gedekt. En als wit hier 71.Kf2 gespeeld had was de partij vermoedelijk remise geworden. Maar wit speelde **71.De3+??** Het eenentwintigste schaakje, maar dit is er net één te veel. Harold speelde opgelucht **71. .. Kh7** en wit kan niets meer verzinnen tegen ofwel a1D ofwel Dg7+ gevolgd door a1D. O ja, toch wel. **72.Dd3+ Dg6+** en **0-1**.

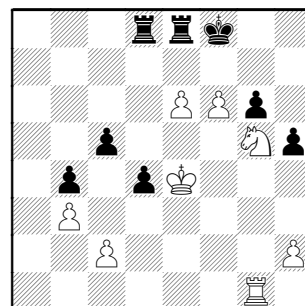
En dus toch 3½-3½. De beslissing lag zodoende in handen van Bram.

Bram ter Schegget - Tonja Mertens

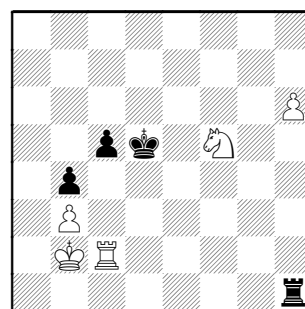

We komen er in ruimschoots na de eerste tijdcontrole. De laatste slagzet was op zet 25, daarna kwam de partij in een loopgravenfase terecht. Velen dachten dat dit wel remise zou lopen, maar Bram heeft zijn stukken met kundige hand naar de goede velden geloodst en besluit nu tot een winstpoging: **44.f5 Ta8 45.fxc6 fxc6 46.Tg1 Tf7 47.Tf6!** Zo doen ze dat tegenwoordig. Gewoon

een kwal geven voor twee verbonden vrijpionnen. Zwart nam het offer aan, en het witte paard ging daarna op jacht naar schaakjes, vorkjes en sterke velden.

Zoals we in het volgende plaatje zien is dat aardig gelukt. Zwart kon niets beters verzinnen dan **56. .. Tc8** en nu had Bram de verwurging compleet kunnen maken met 57.Ke5! met het idee f6-f7 en Kf6 met totale vernietiging. Ook na het gespeelde **57.e7+ Txe7 58.fxe7+** staat wit uiteraard op winst. Bram moest nu echter nog wel een paar uur op pionnenjacht. Na vele galopsprongen waren op zet 82 de zwarte g- en h-pion dan eindelijk onschadelijk gemaakt en kon de witte h-pion gaan opstomen. Om vijf voor half acht had zwart nog 40 seconden, maar Bram bleef rustig, en bleef tot grote ongerustheid van zijn teamgenoten ook in de laatste 5 minuten kalmpjes noteren. Het stond zo:

Wit heeft grote vorderingen gemaakt, maar hoe krijg je die pion nou nog die laatste paar stapjes naar h8? Bram komt met een ingenieuze manoeuvre: **99.Pe3+! Ke4 100.Pg4!** Met de dreiging Th2. Koningszetten helpen niet, dus zwart speelt de enige torenzet op de h-lijn die niet meteen een toren verliest. **100. .. Th4 101.Tc4+!** Niet meteen nee, maar wel spoedig. **101. .. Kf5 102.Pe3+** en zwart gaf het op.

En dus heeft het vijfde al weer vier matchpunten. Nog zo eentje en we gaan ons nog handhaven ook.